

מבעד למסך החול החורבות העשונות

מוחמד עלי עיסא הגיע לבגדאד ארבעה ימים לאחר ששני פליטים פלסטיניים נתפסו סו בנסיון לחבל בשגרירות התורכית שם. הדבר לא הפריע למשטרה העיראקית לעצור אותו, להאשימו באחריות לנסיון שנכשל ול-תיכנון שורה שלמה של פעולות מחתרת נגד הממשלה העיראקית.

המעצר הצית השררת של פתלי-יפץ מ-תחת לפני הידידות הרשמית בין מצרים ועיראק. השבוע, שנה שלמה לאחר מעצרו של עיסא, עם התפורר אבק הפרשה, נראו חורבותיה העשונות של הליגה הערבית.

המצרים, שלא הצליחו לבטל את המשפט (ראו להלן), דרשו את כינוס הליגה לכירור מקרהו של עיסא. סוריה וסעודיה הסכימו; עיראק התעלמה מן הבקשה. אל-שרה, יומון ביירותי, קבע כי ההתנגשות תקבע את גור רל הליגה. "מטרה הראשונה של ברית בגדאד", כתב, "היא לפורר את הליגה. לאחר סיכוסכה עם מצרים, תסתכך עיראק

בת. כפיתוי, אמר לי כי אין לי מה לפחד מפני ממשלת מצרים; ממשלת עיראק תתן לי חילה ומכונית. היא תשחרר אותי ממעצר וי ותקבל אותי כפליט מדינה. הוא גם הבטיח לי תשלום של 60 דינר (350 ל"י) לחודש עד סוף ימי ואף להעביר את משפחתי ל-בגדאד על חשבון הממשלה. כל מה שהוא רצה ממני, היה עדות בכתב ידי כי קיבלתי הוראות ממועצת ההפיכה להפוך את המשטר העיראקי ולעזור לפורר את ברית בגדאד."

עיסא סירב העונש: ארבע שנות מאסר.

מצרים

הדרך אל הלב

המזרח הוא מקום אנוסי: שיירות גמ'לים בין חולות-המדבר, נשים מסתוריות רעולות-פנים, חליל צרוד המנגן בהדגונות משכרת, ספינסס נעול-שפתיים, ריקודי-בטן חושניים.

אמנם, רק חלק קטן מתמונה דמיונית זו מתאים למציאות הקולנית והרועשת של המרחב. אולם גם הסנאטור האמריקאי הנוק

רקדנית סאלם ועורך עתון אמריקאי מנגינה מצרית של חליל צרוד

עם סעודיה ועם סוריה. זה יהיה סוף הליגה.

הייצור המשונה שנולד על פי צו בריטי, עשוי לקבל את אמת המוות מאותם מדינאים בריטיים, אף הן יכולים להשתמש בו כרצונם.

עיראק משפט בגדאד

העיראקים טענו כי מוחמד עלי עיסא (ראו לעיל), שוער פשוט בשגרירות המצרית בבגדאד, היה למעשה קצין סדיר של הצבא ה-מצרי, שפעל בשליחות שירות הריגול של קהיר. הראייה: בדירתו נמצאו פצצות ר-מוקשים מתוצרת בריטית, מאלה שנעזבו בכמויות גדולות בשדה הקרב של אל-עלי-מיין. נוסף לזאת, החזיק סכומים גדולים של כסף מצרי, שנועד לרכישת סוכנים מקר-מיים.

הנספה הצבאי המצרי, שניסה לחלץ את עיסא מתאו, נדרש לעזוב את עיראק. פניות השגריר עצמו, שתבע חסינות דיפלומטית למשרתו, אף הן לא הועילו. מוחמד עלי עיסא הואשם, נחקר, ובתחילת החודש ש-עבר הועמד לדין בפני בית-משפט פלילי עיראקי.

הצעה לעיסא. שני הפלסטיניים, שותפיו של עיסא לספסל הנאשמים, סירבו לאשר את עדותם הראשונה כי המצרי סיפק להם כסף ופצצות. "הזכרתי את שמו ביומני לאחר שעינו והיכו אותי במשטרה!" הס' ביר אחד הפלסטיניים בבית-המשפט.

עיסא עצמו, כמובן, לא יכול היה להוכיח כי אינו מרגל. אולם גם לו היה סיפור מעניין על יחס המשטרה אליו.

"מפקד המשטרה העיראקית, עבד אל-רמון אל-סטרואוי", גילה הנאשם, "שידל אותי משך ארבעה ימים לחתום על הודאה כוז-

במקומו מינה ישראל רוקח את אהרון מר-יאל, שהיה במקרה ציוני-כללי. זה היה בסדר עד שהסתובב הגלגל ערב הבחירות, ושפירא חזר זמנית. הוא העיף מיד את מויאל ממשרתו, אך הלה יושב עד היום במשרד הפנים ומקבל משכורת. ב-מקומו מינה שפירא את חבר מפלגתו, מאיר סילברסטון.

הגלגל הסתובב, ובמקום שפירא בא יש-ראל ברייהודה. סילברסטון עף ממשרתו, אך ממשיך לקבל משכורת. במקומו בא יוסף חלד, במקרה חבר אחרות-העבודה.

רשימה צנועה זו מוכיחה כי מ' אז קום המדינה היה מספר האכזרי דות בחדר המנהיגים-הכדור של משרד הפנים מתאים לקרב ה' כנרת. חמשה פולקו עד כה מתפ' קדיהם, ממושכים לקבל את ה' משכורת, או קיבצו פיצויים.

חידון השבוע: מי שלם?

מנגנון המדינה הנוכחי הוא ערימה של פקידים מפלגתיים, שנערמו איש על גבי רעהו על-ידי המקרה העיוור של מישחק הקואליציות. מי שמתעלם מעובדה זו הוא מטומטם וכן/או צבוע.

בינתיים נוצרה בין הפקידים ה' גבוהים פסיכולוגיה של בוי"ויים. הראשונים, ממוני המפלגות של הקואליציות הראשונות, מרגישים את עצמם פקידים אמיתיים. הם שכחו כבר איה מינו. הם מתר' שים מאד כאשר מישחו מנסה ל' מנות פקידים חדשים לפי אותה שיטה עצמה אשר לפיה התמנו הם: שיטת הביזה.

זה מרגיז אותם גורא. זה ממש מוציא א-ר תם מן הכלים המפלגתיים.

הם דורשים כי כל פקיד חדש ימונה כ-חוצאה ממכרו. למשל, אם דרוש למנהל פרו-גרסיבי של המדור-לטיפול-בזנבות-עכברים מזכיר חדש, עליו לפרסם מיכרו: "דרוש מזכיר... התכונות הדרושות: צלקת ליד ה' אוזן השמאלית, חור בשן הבינה השניה ל' מעלה מימין, ידיעה שוטפת באספרנטו (קרי' אה וכתיבה) ורשיון בינלאומי לטיסה בבא-לונים".

מי אשם אם האדם היחיד במדינה המתאים לתיאור זה, והזוכה על כן בצדק במיכרו, הוא גיסו של המנהל, מזכיר המפלגה הפרו-גרסיבית במערכת חירבת-מוש'בערף (כיום מושב באר-משה)?

כול מישחו נועז לחשוב ששיטת-הביזה אינה בסדר. הוא יכול להגיע למסקנה ה' מסוכנת שכדאי לשנות אותה ולהקים מנגנון בלתי-מפלגתי, הדואג למדינה במקום למפ' לגות. זוהי מדינה חופשית, וכל אדם זכאי לדעה משלו.

אולם אם כן, מדוע להתחיל דווקא כמשרדו האומלל של השר מררכי כנטוב?

או ש - או ש - או ש. או שהשיטה הזאת בסדר, ואז היא בסדר גם בבטל משרד ה' פיתוח. או שהיא מהמה סכנה למדינה, והרי אז היא סכנה בכל מקום.

אם היא סכנה למדינה, נגע שיש לבקר אותו בברז מוזבן, אז למה להתחיל במשרד שני-במעלה, כמו משרד הפיתוח? למה לא להתחיל במשרדים החשובים ביותר - ל' משל במשרד-החוק, או במשרד-הכטחון?

אולם קודם כל, למען השם, נשים נא קץ למקהלה המתחסדת, לרודפי הצדק שהר' ביקו פס שחור על שני בניניהם, סתמו את אוזניהם בצמרגפן, והיוצאים לגלות שחיתות לפי חוש הריח המפלגתי. אם הביזה היא יסוד המשטר, יפנו נא מקום ליד קצרת-השלל גם לחברים החדשים של הקואליציה. ואם הביזה פסולה בעיניהם, אנא יפסיקו ל' יבב, יקפלו שרבוניהם ויטל שכם למלאכה.

כי תנועת הטיהור היא ענין לגברים, לא לצבועים מתחסדים.

והיא לא תתחיל כמאבק נגד החלש ביותר.

"צרוד של ירות מיות

השעה: שתיים אחרי חצות. המקום: קיבוץ כרמיה, מול רצועת עזה. גבר מ' זויין, מכורבל במעיל צבאי גס, נכנס לאחד הצריפים, ניער את אחת הדמויות הישנות. "היי, חיים! צריך לקום!" קרא הגבר. "טוב, טוב, אני קם," נשמע מענה חלוש ורדום.

חיים קפץ ממיטתו, התכרבל במעילו. הוא נעל את מגפיו, תלה על כתפו את רובה חב' רו, ניגש לפתח. היה זה ליל השמירה הרא' שון לצעיר בן ה-17. היתה זו גם הפעם ה' ראשונה שאחז רובה בידו.

השומר המוחלף הסביר לבחור: "מהמגדל יאירו לך את הדרך עד קרוב לעמדה. משם תצטרך להמשיך לבד. הזיהור רק שלא יחשבו אותך למסתנן."

חיים לא ראה צורך באזהרת הקיבוצניק. "זה יהיה בסדר," הרגיעו בטפיחה קלה על הגב. "אותי לא יהרגו!" הורקור האיר לחיים את הדרך. הרוח רש' רשה בין עצי הפרוס, הקור חדר עד ללשד העצמות. לפתע נעצרו קרני הורקור: מכאן עליו להמשיך לעבר העמדה.

כדור אחד בנג

בר רועד מקור ישב בעמדה, נשען על שקי החול. רשרוש קל נשמע. הוא פתח את ניצרת רובהו. הרשרוש התחזק.

מי אשם? שואל שמחה מילר, האב השכול. לדעתו: אלה ששלחו את בנו לספר, מבלי לבדוק אם הוא יודע להשתמש בנשק.

"מכיוון זה לא באים מחליפים", חשב ה' איש לעצמו. "בחדאי מסתנן!" לחיו המזור-קנת נצמדה לרובה; הקנה חוץ לעבר הרעש. יריה פלחה את האחיר.

חיים לא היה חייל מנוסה, מעולם לא שר' קו כדורים מעל לראשו. בכל זאת, ידע מה צריך לעשות: הוא השתח על האדמה. ה' שכיבה לא היתה נוחה: רטיבות האדמה חר' רה מבעד לבגדים. חיים הרים את גופו מעט.

הירייה העירה את המילואים לשמירה. שר' מר צעיר נטל סתן, רץ החוצה, כשנשקו פו' לט אש לעבר התנועה החשודה.

"אמא, נפצעת!" היה זה קולו המייבב של חיים. השומרים מצאוהו חיחר כסיד, מתבוסס ב' דמו: אחד הכורים פגע בגבו המורם, ריסק את אבריו הפנימיים. סילוץ דם קלח מפיו, כמתים כהים התפשטו על בגדיו.

הפצוע נחשב מיד, הועלה על מכונית ה'